6de Jaargang. Curacao den 30n Maart 1889. N° 274

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIJS.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

ENCYCLIEK

VAN

Z. H. LEO XIII

(*Vervolg.*)

Bovendien valt in de menschelijke samenleving van iemand, die niet door dezen geest bezield is, niets te verwachten. Of zal hij genegen zijn om zich verdienstelijk te maken voor anderen, die gewoon is 't geen hij te doen of te vermijden heeft af te meten naar zijn zelfzucht? Iemand, die niet geleerd heeft zichzelven te overwinnen en alle menschelijke zaken voor de deugd gering te achten, kan niet grootmoedig, niet weldadig, niet barmhartig, niet verstorven zijn. Ook willen Wij niet verzwijgen, dat door de Goddelijke Voorzienigheid schijnt vastgesteld, dat aan de menschheid geen heil kan gebracht worden dan ten koste van inspanning en smart. Inderdaad, toen God het verdoolde menschdom van schuld bevrijdde en het vergiffenis schonk, deed Hij het onder bedingt, dat Zijn eengeboren Zoon de Hem verschuldigde en rechtvaardige straf zou uitboeten. En terwijl Jesus Christus aan de goddelijke rechtvaardigheid op meer dan één wijze voldoening had kunnen geven, verkoos Hij echter dit te doen met opoffering van Zijn leven door de grootste smarten. Op die wijze heeft Hij aan Zijn leerlingen en navolgers de wet gesteld, welke Hij door Zijn bloed heeft bekrachtigd, dat hun leven een voortdurende strijd zou zijn met de bedorven zeden en de ondeugden van hun tijd. Wat heeft de Apostelen onoverwinnelijk gemaakt, om de wereld te doordringen van de waarheid, wat heeft ontelbare martelaren versterkt bij de bloedige getuigenis des geloofs, tenzij de gezindheid des harten, om aan deze wet zonder vrees te gehoorzamen? Al degenen die zich toelegden op een Christelijk leven en op de beoefening der deugd, hebben dienzelfden weg gevolgd; derhalve behooren ook wij geen anderen in te slaan, indien ons het heil van onszelven en van het algemeen ter hart gaat. Terwijl de genotzucht alom heerschende is, behoort iedereen derhalve op mannelijke wijze de aanlokselen der zinnelijkheid van zich verwijderd te houden; en terwijl bij het genot van geld en rijkdommen een zoo onbeschaamd vertoon wordt gemaakt, heeft de geest zich verre te houden van de schitterende aanlokselen der rijkdommen, opdat hij niet door het najagen van de zoogenaamde goederen, welke hem toch niet kunnen verzadigen en weldra weder verloren worden, een eeuwigen schat verlieze in den hemel. Eindelijk ook nog is te bejammeren, dat de dwalingen en de verderfelijke voorbeelden reeds dermate hun noodlottigen invloed tot verweeking der gemoederen deden gelden, dat zeer velen zich den naam van Christen en het Christelijk leven schamen; hetgeen het gevolg is óf van diepe verdorvenheid óf wel van de meest onverschillige traagheid.

Beiden zijn afschuwlijk, beiden behooren tot het grootste kwaad, dat den mensch overkomen kan. Welk geluk toch zou den mensch overblijven, of waarop zou hij nog kunnen hopen, indien hij ophield te roemen in den naam van Christus en volstandig en openlijk weigerde zijn leven overeenkomstig de voorschriften van het Evangelie in te richten? Men klaagt algemeen, dat onze tijd geen krachtige mannen voortbrengt. Laten de Christelijke zeden terugkeeren, en terstond zullen de ernst en de standvastigheid van geest herboren worden.

Maar voor de verhevenheid en verscheidenheid van zóó groote deugden is de menschelijke kracht op zich-zelve niet voldoende. Gelijk het lichaam tot voeding het dagelijksch brood behoeft, zóó ook is voor de ziel, opdat zij kracht verkrijge tot de deugd, noodig, dat God haar steun en sterkte verleene. Daarom is aan de algemeene voorwaarde en wet des levens, welke zooals Wij gezegd hebben in een voortdurenden strijd bestaat, de noodwendigheid verbonden om God aan te roepen. Het vrome gebed, zooals naar waarheid en op sierlijke wijze door Augustinus gezegd wordt, dringt door tot boven de aarde en doet de goddelijke barmhartigheid uit den hemel afdalen. Tegen de woeste driften der begeerlijkheid, tegen de listen der booze duivelen, om niet in hun strikken verward te geraken, worden wij vermaand, hulp af te smeeken en den bijstand des Hemels in te roepen door het woord des Zaligmakers: *Bidt, opdat gij niet in bekoring vallet.* (Matth. XX VI. 41). Hoeveel te meer zal dit noodig zijn, indien wij op nuttige wijze willen arbeiden aan het heil van anderen! Onze Heer Jesus Christus, de eenige Zoon van God, de bron van alle genade en deugd, heeft hetgeen Hij leerde eerst zelf door zijn voorbeeld getoond: *En hij overnachtte in het gebed tot God* (Luc.VI: 12), en toen het oogenblik, waarop hij zich zou opofferen, naderde, *bad Hij te meer*, (Luc. XVII: 43). Voorzeker, de zwakheid der menschelijke natuur zou veel minder te vreezen zijn, en de zeden zouden door lauwheid en traagheid niet tot verval komen, indien dit goddelijk voorschrift niet zóó zorgeloos en bijna smadelijk werd voorbijgezien. God immers laat zich verbidden, Hij wil den menschen Zijn gunsten verleenen, daar Hij in duidelijke woorden beloofd heeft, op ruime en milde wijze Zijn gaven te zullen schenken aan hen, die daarom vragen, Ja Hij noodigt zelfs uit tot vragen en dwingt bijna daartoe met de liefderijke woorden: *"En Ik zeg u: bidt, en u zal gegeven worden, zoekt, en gij zult vinden, klopt, en u zal opengedaan worden,* (Luc. XI: 9). En opdat wij niet zouden vreezen, dit met vertrouwen en eenvoud te doen, stelt Hij de majesteit zijner Godheid voor onder het beeld van een teederen Vader, wien niets boven de liefde zijner kinderen ter harte gaat. *„Indien dan gij, terwijl gij boos zijt, aan uwe kinderen goede gaven weet te geven, hoeveel te meer zal onze Vader, die in de Hemelen is, er goede geven aan hen, die er Hem om bidden.* [Math. VII: 11). Hij, die daarover heeft nagedacht, zal zich niet verwonderen' indien de macht van het menschelijk gebed aan Joannes Chrysostomus zóó groot toeschijnt, dat hij meent dat zij met de macht van God-zelven kan vergeleken worden, omdat, gelijk God door Zijn woord het heelal geschapen heeft, ook de mensch door te bidden verkrijgt wat hij wil. Niets dringt dieper door dan het gebed, naar behooren verricht, omdat daarin drangredenen worden aangetroffen, waardoor God zich gemakkelijk laat verzoenen en verbidden. Want terwijl wij bidden, trekken wij den geest af van het aardsche, en bezield met de gedachte aan God alleen vervult ons het bewustzijn van onze menschelijke zwakheid. Om dezelfde reden stellen wij ons vertrouwen in de goedheid en liefde van onzen Hemelschen Vader en zoeken wij onze toevlucht in de kracht van onzen Schepper. Wij dringen den Gever van alle Goeds, tot ons te komen; wij wenschen Hem als ware het de krankheid van onze ziel, de zwakheid onzer krachten, onze armoede te toonen, en vol hoop roepen wij de bescherming en de hulp in van Hem, die alleen genezing aan de zieken. troost bij zwakte en armoede kan verleenen. Door een zoodanige gesteldheid der ziel, die, gelijk het behoort, een bescheiden en ootmoedig gevoelen heeft van zich-zelve, wordt God op verwonderlijke wijze tot barmhartigheid bewogen, omdat gelijk Hij wederstaat aan de hoovaardigen, Hij eveneens genade schenkt aan de nederigen. (I Petr. V: 5.) Dat derhalve allen de heilige gwoonte des gebeds onderhouden; dat men bidde met het verstand, met de ziel, met de lippen, en dat daarmede ook de levens wijze overeenstemme, opdat door het onderhouden der goddelijke wetten ons leven een voortdurend gebed tot God moge schijnen.

Evenals de overige deugden, wordt ook die over welke wij thans spreken (de deugd van het gebed,), verkregen en bewaard door het geloof. Immers, God doet ons zien welke de waarachtige en uitsluitend om zich zelven te begeeren goederen voor den mensch zijn; insgelijks erkennen wij door Hem de oneindige goedheid Gods en de verdiensten van Jesus, onzen Verlosser. Maar van den anderen kant is niets meer geschikt om het geloof in ons te bevestigen en te vermeerderen dan de vrome gewoonte van het gebed. Terwijl de kracht daarvan bij de meesten verzwakt, bij velen geheel is uitgedoofd, blijkt het hoezeer in onze dagen daaraan behoefte bestaat.

Immers, van de gewoonte van het gebed is het voornamelijk, dat niet alleen voor bijzondere personen levensverbetering te verwachten is, maar ook uitkomst in die zaken, welker troostelooze toestand de rust en de orde in de Staten verstoort. Zoo de menigte opbruist in onmatige zucht naar vrijheid, zoo de dreigende woelingen der proletariërs zich overal doen gevoelen, zoo de ontembare begeerlijkheid naar genot zich nooit voldaan rekent, en zoo andere verkeerdheden van gelijken aard worden waargenomen, is, gelijk Wij elders overvloedig uiteengezet hebben, niets in staat op betere en zekerder wijze daaraan te gemoet te komen dan het Cristelijke geloof.

't Is hier de plaats om de gedachten en het woord te richten tot u, zoovelen God zich, door mededeeling Zijner macht, tot medehelpers heeft gekozen tot de bediening Zijner mysteriën. Waar sprake is van het heil van bijzondere personen en van den Staat, lijdt het geen twijfel, dat het leven en zeden der geestelijkheid zoowel in het eene als in het andere geval van het grootste gewicht zijn. Dat derhalve de priesters zich herinneren, dat zij door Jesus Christus *het licht der wereld* genoemd zijn, en dat *de ziel van den priester moet schitteren gelijk een licht, de geheele wereld beschijnende* (S. Joan. Crysost. De Sac. I. III. c. I). Het licht der wetenschap, en dit geenszins alledaagsch licht, wordt in den priester gevorderd, omdat het tot zijn ambt behoort, anderen met wijsheid te vervullen, de dwalingen uit te roeien en de gids te zijn der menigte op de steile en moeielijke paden des levens.

Op de eerste plaats echter verlangt de wetenschap de onschuld des levens tot gezellin, en dit voornamelijk omdat tot verbetering van anderen veel meer door het voorbeeld dan door vermaningen wordt uitgewerkt. *Alzoo schijne uw licht voor de menschen, opdat zij uwe goede werken zien* (Math, V: 16), van welk goddelijk woord zeer zeker de beteekenis is, dat in den priester zóó groote volmaaktheid en zóó onbevlekte deugd behooren gevonden te worden, dat hij zich-zelven ten spiegel kan voorhouden aan degenen, die hem gadeslaan. *Niets is er, wat anderen meer opwekt tot vroomheid en tot den getrouwen dienst van God dan het leven en het voorbeeld van hen, die zich aan den dienst van het heilige hebben toegewijd; daar men hen toch boven de aardsche zaken verheven, tot hooger standpunt ziet opgevoerd, richten de overigen op hen het oog als in een spiegel en ontleenen aan hen het voorbeeld, dat zij navolgen.* (Con. Trid. Sess. XXII, c. I De Ref.). Daarom dan ook, indien alle menschen de meeste zorg in acht hebben te nemen, opdat zij niet den aanlokselen der zonde het oor leenen of met onmatige begeerlijkheid het tijdelijke najagen, is het duidelijk, met hoeveel meer ijver en standvastigheid de priesters zich daarop moeten toeleggen, zoodat het voor hen niet genoeg is geen slaaf te zijn hunner lusten; de heiligheid van hun waardigheid vordert, dat zij zich de gewoonten' eigen maken, zich-zelven met alle gestrengheid te beheerschen en al de krachten van hun geest, voornamelijk het verstand en den wil, welke bij den mensch de eerste plaats innemen, te dwingen tot den dienst van Christus. *Gij die alles wilt verlaten, gedenk ook u zelven en dit wel op de eerste plaats daaronder te rekenen: verloochen u zelven.* (S. Bernard. Declam Cap. I.

Alleen wanneer hun geest vrij en onthecht is van alle begeerlijkheid, alleen dan zullen de priesters het vurig en edelmoedig verlangen in zich gevoelen naar het heil van anderen, zonder hetwelk zij ook voor het hunne niet genoeg zouden zorgen.

Slechts één zaak zullen wij van hun onderhoorigen vragen, slechts één eer, één vreugde, dat zij het volk mogen leiden tot volmaaktheid. Hiernaar streven zij bij alles, zij het ook met smarten van ziel en lichaam, in arbeid en kommernissen, in honger en dorst, in koude en naaktheid. (S. Bern. Lib. IV. De Consid. C. II.) Een zoodanige deugd, welke steeds vaardig en voor het welzijn van de naasten alle moeielijkh eden trot-

seert, wordt aangekweekt door de voortdurende overweging der hemelsche goederen. Hoe meer zij zich op deze overweging zullen toegelegd hebben, des te beter zullen de verhevenheid, de uitmuntendheid en de heiligheid van de priesterlijke ambtsbedieningen door hen begrepen worden. Zij zullen inzien hoe rampzalig het is, dat zóóveel menschen, door Jesus Christus vrijgekocht, niettemin hun eeuwig ongeluk te gemoet gaan, en door de overweging der goddelijke natuur zullen zij zich-zelven met meer vurigheid opwekken en anderen aansporen tot de liefde Gods.

Ziedaar de zekerste weg tot het gemeenschappelijk heil. Hierbij echter dient ijverig zorg gedragen, dat niemand zich door de groote moeielijkheden laat afschrikken of wegens den langen duur van het kwaad aan genezing wanhoopt. De zeer billijke en onveranderlijke rechtvaardigheid Gods stelt en belooningen vast voor goede daden en straffen voor de zonden. Omdat de stammen en natiën hun leven niet over de grenzen van het aardsche leven kunnen voortzetten, is het noodig, dat zij hun verdiende loon op aarde ontvangen. Nu is het niets ongewoons, dat aan een zondigen Staat voorspoed te beurt valt, en dit, volgens de rechtvaardige beschikking Gods, die prijzenswaardige handelingen—immers, er is geen volk, aan het welk niet op de eene of andere wijze lof toekomt—nu en dan op deze wijze beloont; dit, meent Agustinus, is aan het Romeinsche volk te beurt gevallen. Het is echter een onomstootelijke wet, dat het voor het algemeen belang van het grootste gewicht is, dat de deugd, en bepaaldelijk die deugd, welke de moeder is van alle andere, de rechtvaardigheid, in het openbaar geeërbiedigd wordt. *De rechtvaardigheid verhoogt een volk; de zonde maakt de volken rampzalig* (Proverb. XIV. 33). Wij hebben ons hier niet bezig te houden met een beschouwing over zegevierende misdaden: noch ook te onderzoeken, of sommige Staten terwil zij bloeiend en voorspoedig schijnen, echter niet in hun boezem de kiem van rampen besluiten. Slechts één zaak willen wij duidelijk maken, welke door menigvuldige voorbeelden in de geschiedenis wordt bewezen; dat onrechtvaardige daden eens moeten geboet worden, en dit des te zwaarder, hoe langer het kwaad geduurd heeft. Wij voor Ons gevoelen Ons ten hoogste getroost door het woord van den Apostel Paulus: *Alles is u;....Maar gij van Christus, en Christus van God* (1 Cor. III: 22—23). Door de verborgen leiding toch der goddelijke Voorzienigheid wordt de loop der aardsche zaken aldus bestuurd en geregeerd, dat alles wat den menschen overkomt strekt tot glorie van God-zelven en tevens dienen kan tot heil van degenen, die Jesus Christus waarlijk en van ganscher harte navolgen. Van deze nu is de moeder een voedster, de geleidster en bewaarster der Kerk, welke met Christus, haar bruidegom, als door een innige en onveranderlijke liefde zoodanig is vereenigd, dat zij zoowel in den gemeenschappelijken strijd als in gemeenschappelijke overwinning met Hem is verbonden. Wij zijn derhalve niet beducht noch kunnen dit zijn, voor de Kerk; maar wij zijn bevreesd voor het eeuwig heil van zeer velen, die hoovaardig de Kerk verachtende, door velerlei dwaling hun ondergang tegemoet gaan. Wij zijn bezorgd voor die Staten, welke Wij moeten aanschouwen, afgekeerd van God en in dwazen veiligheidswaan insluimerende te midden van de grootste gevaren. *Niets kan vergeleken worden met de Kerk.... Hoevelen hebben de Kerk bestreden en zijn ten onder gegaan. De Kerk reikt tot de hemelen. Zóó groot is de Kerk; zij overwint, indien zij bestreden wordt; zij verijdelt de listen, die haar gespannen worden; zij worstelt en wordt niet ter aarde geworpen; zij kampt en wordt niet overmeesterd.* (S. Joan. Chrys. Or. post. Eutrop. captum habita. n. 1) Niet alleen wordt zij niet overwonnen, maar de kracht, haar door de voortdurende inblazing van God-zelven medegedeeld, tot verdeeling der natuur en tot bewerking van geluk, bewaart zij voortdurend ongeschonden, zonder dat de wisseling der tijden daarop eenigen invloed doet gelden. Zoo deze kracht eenmaal der wereld, toen deze afgeleefd door zedenbederf en door bijgeloof, ten gronde was gericht, op goddelijke wijze van den ondergang gered heeft, waarom zal zij haar ook nu niet van den dwaalweg doen terugkeeren? Dat eenmaal het wantrouwen en de vijandschap zwijgen, en dat eenmaal, na opheffing van alles wat haar werkzaamheid in den weg staat, de Kerk overal in het bezit gesteld worde harer rechten, zij, welker taak het is de weldaden, door Jesus Christus ons geschonken, te beschermen en te verbreiden. Dan voorwaar zal de ervaring doen kennen, hoe ver de stralen reikten van het licht van het Evangelie, en wat de kracht van Christus, onzen Zaligmaker, vermag.

Dit jaar, hetwelk ten einde spoedt, heeft, gelijk Wij in den aanvang gezegd hebben, veel teekenen van herlevend geloof te aanschouwen gegeven. Moge het gelijken op een vonk, die tot een grooten vlam aangroeit, welke, na de wortelen van de ondeugd te hebben uitgeroeid, met snelheid den weg bereidt tot vernieuwing der zielen en tot het aanvaarden van hetgeen tot heil verstrekt. Wij echter, die bij zóó hevigen storm belast zijn met het bestuur van het mystieke schip der Kerk, richten Onzen geest en Ons hart tot den goddelijken Leidsman, die, het roer bestuurende, onzichtbaar gezeten is op den achtersteven. Gij ziet, Heer, hoe van alle kanten de stormen zijn losgebroken, hoe de zee woedt door de met groot geweld opgezweepte golven. Beveel, bidden Wij U, Gij, die alleen daartoe macht hebt, de winden en de zee. Geef aan het menschdom terug den waren vrede, welke de wereld niet geven kan, de rust der orde. Dat de menschheid, door Uwe genade en Uwe inspraken, terugkeere tot de plichtmatige orde: dat, gelijk het betaamt, de vroomheid ten opzichte van God, de rechtvaardigheid en liefde ten opzichte van de naasten, de matigheid ten opzichte van zichzelven mogen hersteld worden, nadat de kwade begeerlijkheden onder het juk der rede zijn teruggebracht. Ons toekome Uw Rijk, en dat ook zij die in ijdel pogen de waarheid en het geluk buiten U zoeken, begrijpen, dat zij zich aan U behooren te onderwerpen, U behooren te dienen. In Uwe wetten heerschen billijkheid en vaderlijke zachtmoedigheid. Gij zelf verleent ons, om die na te leven, door Uwe sterkte de vereischte bekwaamheid. Het leven van den mensch is een strijd op aarde, maar *Gij zelf slaat den strijd gade,— staat den mensch bij, opdat hij overwinne, versterkt hem, wanneer hij zwak is, kroont hem, als hij overwint.* (S. Joan. Chrys. Or. post Euterop. captum habit. n. 1).

Terwijl onze geest door deze gevoelens zich tot een blij en onwankelbaar vertrouwen voelt opgewekt, verleenen Wij, Eerbiedwaardige Broeders, als onderpand der hemelsche goederen en als bewijs van Onze genegenheid, aan u, aan de geestelijkheid en geheel het Katholieke volk van ganscher harte den apostolischen zegen in den Heer.

Gegeven te Rome bij Sint Pieter op den dag der geboorte van O. H. Jesus in het jaar MDCCCLXXXVIII, van ons Pausschap het elfde.

LEO XIII, Paus.

En zal dit ons herderlijk schrijven op de zondagen in den vasten, zooals de respectieve Pastoors of Rectoren het meest nuttig zullen oordeelen, van den predikstoel worden afgekondigd.

Gegeven te Curaçao, op den Zondag van Sexagesima, den 24 Februari 1889.

† Fr. H. A. M. JOOSTEN.
Bisschop voornoemd.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Veleden Woensdag 27 Maart is de Zeer Eerwaarde Heer A. Frie met verlof voor een jaar om redenen van gezondheid, per stoomschip Philadelphia naar New-York vertrokken, om van daar de reis naar Nederland voort te zetten. Wij wenschen Z. Eerw. een gelukkige reis en hopen, dat de ijverige Priester met nieuwe krachten en volkomen hersteld in ons midden moge terugkeeren.

NEDERLAND.

Toestand van Z. M. den Koning.

Volgens in den loop dezer week ontvangen telegrammen is de toestand van onzen geliefden Vorst sedert Maandag j. l. zeer verergerd. De minister-president heeft in den ministerraad medegedeeld, dat Z. M. niet langer in staat is, de regeering waar te nemen en Hare Majesteit Koningin Emma zou reeds het regentschap aanvaard hebben.

Het is, helaas, te vreezen, dat deze droevige berichten het naderend einde voorspellen van den Hoogen Lijder, dien de liefde Zijner onderdanen nog zoo gaarne vele jaren zoude willen behouden.

*

BUITENLAND.

Italie.—De dagbladen hebben ons uitvoeriger verslagen van de Kamerzittingen gebracht, dan de telegraaf had overgeseind. Merkwaardig is hetgeen de *Moniteur de Rome* zegt over de zitting waarin de aanvallen op de politiek van den heer Crispi zeer hevig zijn geweest en vooral de in dezen geest gerichte rede van den heer Nicotera veel succes heeft behaald. De gewezen medestander van den heer Crispi, toen deze nog tot de oppositie behoorde, heeft een allerhevigste en goed getroffen charge op den minister-president gemaakt. Hij aarzelde niet te verklaren, dat een der oorzaken van de economische crisis, welke het land uitput, het afbreken van het handelstractaat met Frankrijk is. En deze crisis voegde de redenaar erbij, treft niet alleen de arme klassen, maar vooral die, welke iets bezitten. Het land is ons moede; hoe kan dat anders met de heterogene samenstelling van dit kabinet, waarin alle Kamerpartijen, van de uiterste linker- tot de rechterzijde toe, vertegenwoordigd zijn? Hoe kan zulk een ministerie eene andere politiek volgen dan eene verwarde en onderling strijdige? Met de hoop uit te drukken, dat het aanblijven van den heer Crispi voor het land geene nationale ramp mogen worden, besloot de heer Nicotera zijne rede.

De discussie bereikte haar kookpunt door de verklaringen van den heer Crispi, die al uiterst zwak waren. Om te bewijzen, dat hij de orde weet te handhaven, haalde de heer Crispi het voorbeeld aan van het vreedzaam verloop der pelgrimstochten, die bij het Pauselijk jubilé naar Rome kwamen. Het is ons niet recht duidelijk, zegt de *Moniteur*, welk verband er is tusschen die pelgrimages en het oproer van onlangs. Hebben de pilgrims de winkels geplunderd? Om niet eens te spreken van het allerhoogste belang, dat de Italiaansche regeering had bij den waarborg der volledige vrijheid voor deze Katholieke manifestatiën,—de pelgrims hadden geene oorzaak van wanordelijkheden kunnen worden, tenzij voor de Romeinsche anti-clericalen. De bevolking der stad nu, wie de aankomst der pelgrimstochten een aanzienlijk en onverwacht voordeel opleverde, zou dit zeker niet veroorloofd hebben. De heer Crispi heeft dus volstrekt geen reden, om zichzelven de verdienste daarvan toe te schrijven.

—In de voorlaatste week van Februari heeft de arbeidscrisis ook het Napolitaansche volk tot rumoerige manifestatiën doen overslaan. Des morgens verzamelden zich twee honderd metselaars op het plein San Gaetano en vormden eene samenscholing, waaruit verschillende kreten opgingen. Onmiddellijk werden militairen, gendarmes en politie op de been gebracht; eenige winkels werden gesloten, maar ernstige incidenten deden zich niet voor, ten minste volgens het *Havas*-telegram, dat door de Romeinsche censuur werd doorgelaten. Om de manifestanten tot bedaren te brengen, werden tachtig

FEUILLETON.

SIN NINGUN JIOE.

UN NOVELA DI RAVO.

Siguimentoe.

"Ma ta hustamente esai", Molenaar a contestá: Fine, bo mester poerbá di kitá algun bé fó di cabez e cordamentoe tristoe ají........Mi ta comprendé koe ta duroe, koe lo costá bo trabao, ma mi ta pidi bo den nomber di e amor koe bo tin pa mi....si, na roedia Fine mi ta pidi bo...." "Lamantá riba, bon esposo lo mi sali, lo mi sali," el a sigui papia mas poco poco," maské mi sabi koe toer ta por nada. Unica distracción pa corazon di Fine, si acaso bo por jaméle distracción, ta, di mirá toer e cosnan chiquitoe di hungá di Pierre. E ora aji anto ta manera mi ta sonjá, i den e sonjo delicioso ta figurá mi koe mi ta tendé su boenita stem, ta net manera el ta mi dilanti coe su wowonan blauw.... I también, ora mi posterná mi delante di e imagen chiquitoe di la Birgen, esai ta tranquiliza mi, esai ta dramá consuelo, bálsamo den mi pechoe tribulá."

"Ma querida Fine, si ta asina manera bo ta bisá,—lo ke mi no ta duda—koe bo ta sinti conformidad, consuelo den e cordamentoe, koe Mama la Birgen ta waak ariba Pierre, ta di com anto, koe bo ta keda asina sin animo, koe bo no ta confia mas?"

Senjora Molenaar no por a respondé su esposo aji riba." Mi ta mirá masjá bon, Fine," Molenaar a sigui "koe ta dificil pa bo respondé mi, i ta pa motiboe koe bo ta confiá i bo ta desconfiá na mes tempoe. Mi no ta papia asina, pa tira nada na bo cara; ma bo mester tin poco mas confianza; bo confianza mester ta mas constante, bo confianza no mester dura solamente 'durante e tempoe koe bo ta rezá pidi Dios."

"Bo tin completamente razón, espoposo; mi ta sintí masjá bon, koe ta manera bo ta papia; koe mi confianza no tá manera é mester tá; ma considerá tambe koe mi ta asina zwak, i koe mi speranzanan à sali asina tantoe bé ganjá. Si den mardugá mi pegá sonjo por fin, despues koe mi a pasá hinter anochi cordandoe riba mi pober jioe, sí, si mi pegá sonjo den e duci esperanza, koe dia di majan lo trecéle trobé den mi braza, i koe dia di majan bolbé pasá....koe su cama chiquítoe banda di e imagen chiquitoe di Mama la Birgen kedá bací, antó..........."

"Foei, foei, Fine, awor no ta ora di jorá; bo a priminti mi koe bo ta bai kuier, i bo no por salí na caja coe cara jorá. Toema animo, confia firmemente den nos Mama la Birgen, i lo bo mirá koe toer cos lo caba bon."

"Cabá bon...." Senjora Molenaar a respondé suspirando, "Dios larga koe........"

"Koe ya no ta laat pa mi," el sigui ora su esposo a salí bai. "Ai si el sabi.... Ma pakiko biséle...., pakiko tormentá ainda mas su corazon, koe ya mi a tormentá asina tantoe caba.... ademas, tabata toch asina poco....podisé no ta nada...." Pober Fine a coeminsá tozá, el a pone su lensoe na su boca, i ora el a kitá e lensoe,....el a bira bleek...." atrobé sanger,....sanger atrobé.....sanger" el dici, coe su lipnan temblandoe.... i ya ta pa di tres bé, i awor ta mas hopi koe.... lo mi no bolbé mirá Pierre? Lo por ta posibel, mi Dios, koe ora l'é bolbé, koe l'é no hajá su mamaatje mas? Mi pober Pierre, mi duci Pierre, mi jioe chiquitoe.... Atá, ta mas koe cuater siman koe mi a mirá mi angel pa de laatste bé, i ainda Hustici no sabi nada di djé....hustici no sabi oenda el tá....completamente nada.... Di kiko a sirbi tantoe annonce den toer corantnan di mundoe, di kiko hendenan mandá na toer parti, polisnan plamá na toer camina....? di nada; en vano toer tá, te n'é momentoe aki.... I Suze, e jaja, ta ainda semper loco.... el no por curá màs, docternan dí.... Pober Suze, bo castigoe ta cruel....com trastorná el tabata mira mi, ora mi a bai bisjitéle na Hospitaal, i com el tabata gritá pa mi bai, koe él no kier mirá mí....pasobra ta mi....ta mi a matá....matá.... Pierre....! Por ta di berdad, koe Herman a matá mi jioe di mi corazon i koe el a derá su morto ketoe ketoe?"

E cordamentoe ají só a hací e infe-

hunner onmiddellijk aan het werk gezet en den geheelen middag bezig gehouden. Dit weerhield de overigen echter niet van het rondtrekken met roode en zwarte vlaggen met opschriften als: Communisme en anarchisme. Deze vlaggen werden hun ontnomen; drie bekende socialisten zijn gevangengenomen en zullen terecht staan. Het gezamenlijk aantal arrestatiën beliep daags daarna, 36; de stad was toen kalm.

Te Argenta zijn ernstiger ongeregeldheden voorgekomen; werklooze arbeiders eischten brood en plunderden de magazijnen. Zij trachtten her raadhuis te overweldigen maar werden door de soldaten teruggeslagen, waarbij verscheidene personen gekwetst werden.

Te Granorolo, bij Faenza, hebben eveneens wanordelijkheden plaats gehad.

Te Catagirone trokken drie duizend met houweelen gewapende landlieden door de stad, haalden alle eetwaren uit de bakkerswinkels en stilden daarmede hun honger. De gewapende macht moest tusschenbeide komen en deed vele aanhoudingen.

Te Mantua moet eene ontzaglijke manifestatie van werklieden hebben plaats gehad, maar de groote voorzorgen, welke de politie genomen had, hebben voorkomen, dat er bloed vloeide.

Duitschland. — Koning Otto van Beieren, die naar verhouding zeer wel was, is plotseling door een vreemdsoortige ziekte aangegrepen. Zijn haar is eensklaps wit, zijn gang wankelend geworden; zijne krachten nemen merkbaar af. Twee lakeien moeten hem onder de armen steunen, om hem tot loopen in staat te stellen. De geneesheer van het kasteel Fürstenried voorziet een nabijzijnd uiteinde.

Engeland.—De *Catholic Union*, die onlangs hare halfjaarlijksche algemeene vergadering te Londen hield, heeft een voorstel van haar president, den hertog van Norfolk, gesteund door den markies van Rippon. aangenomen, strekkende om uit naam van den bond een adres te zenden aan Z. H. den Paus, in hetwelk geprotesteerd wordt tegen het nieuwe strafwetboek en de herstelling der tijdelijke macht geëischt wordt.

— In Engeland is thans niet alleen een *vicar* of een *curate* maar zelfs een bisschop der Anglikaansche kerk ter verantwoording geroepen, omdat hij van „paepsicheden" wordt beschuldigd.

De bisschop van Lincoln, dr, King, is voor den aartsbisschop van Canterbury, primaat der Anglikaansche kerk, moeten verschijnen, omdat hij beschuldigd was van zich op het oogenblik der communie naar het altaar te hebben gewend, kaarsen daarop te hebben doen ontsteken, in den ter nuttiging bestemden wijn water te hebben gemengd, een kruisteeken te hebben gemaakt en andere ceremoniën te hebben verricht, die door de partijgangers der *Low Church* beschouwd worden als te zijn ontleend aan de praktijken van den Roomsch-Katholieken eeredienst, een verschrikkelijk euvel, waartegen ieder lid der nationale kerk zich moet verzetten.

De aartsbisschop van Canterbury werd terzijde gestaan door een vijftal bisschoppen, zoodat dr. King voor zijne gelijken is verschenen; hij kwam echter alleen op, om te protesteeren, niet om zich te verdedigen of te redetwisten. Hij ontkende nl. de bevoegdheid zijner rechters om uitspraak te doen in eene zaak als de onderhavige. Voor een gerecht, bestaande uit den metropolitaan en een raad der bisschoppen zijner provincie zou hij zich misschien willen verantwoorden. Deze raad waarborgde hem niet genoegzaam de ware behartiging der hooge belangen, die op het spel stonden, en de bisschop van Lincoln ging met deze verklaring heen, den raad zijner rechters achterlatende, die besloten de zitting den 12 Maart te hervatten,

Waartoe dit dient, is moeielijk te begrijpen, want de primaat van Canterbury heeft toch het recht niet zijn collega af te zetten. De *Standard*, het orgaan der politieke en godsdienstige orthodoxie der tories, zegt dan ook, dat het beter ware geweest, den bisschop van Lincoln zijne ritualistische praktijken maar stil te laten voortzetten.

Te onhandiger is het geweest van den aartsbisschop van Canterbury, om dit proces aan te vangen, dewijl het in ieder geval eene reclame is voor het ritualisme. Wordt dr. King vrijgesproken, dan wordt zijne richting officieel goedgekeurd en bevestigd; wordt hij veroordeeld, dan poseert hij als martelaar voor zijne richting. Het beste wat de aartsbisschop nog kan doen — altijd uit zijn oogpunt gesproken — is, zich incompetent te verklaren. Dat hij, zoo onbedacht is opgetreden, valt licht te begrijpen, als men in aanmerking neemt, hoeveel toenadering het ritualisme reeds heeft teweeggebracht tusschen vele Anglicanen en de Katholieke Kerk. De doctoren Newman en Manning zelven, thans kardinalen der Roomsche Kerk, zijn langs dien overgang uit het Anglicanisme in het Katholieke geloof getreden.

Spanje—Na Sagasta's verklaring, dat hij geene verdere uitbreiding aan het leger kon geven, omdat het land geene meerdere militaire lasten kan dragen, is generaal Dassola, de vader van het nog altijd aanhangige militaristische wetsontwerp, bevreesd geworden, dat uitstel hier tot afstel zou leiden, en heeft in de Cortes eene rede gehouden, waarmede hij het gansche land wilde bangmaken. In den tegenwoordigen tijd, zoo redeneerde hij, kan er ieder oogenblik een oorlog uitbreken, en dan kan Spanje met honderdduizend man onmogelijk zijne onzijdigheid handhaven, zoodat het in de moeielijkste verwikkelingen zou komen, enz. De minister moest maar gerust, op zijn plan voortbouwende, de getalsterkte van het leger verdubbelen; wanneer men zich aan zijne berekeningen hield, zou het leger alsdan toch niet meer kosten dan nu. Deze onmogelijke verklaring had alleen de uitwerking op den heer Sagasta, dat hij den vorigen spreker bedektelijk te kennen gaf, dat alles zou blijven, zoo het is. Hij constateerde nl. dat het onmogelijk was het budget van oorlog te verminderen, noch in Spanje, noch in eenigen Europeeschen Staat.

Wat het laatste betreft, daarmede heeft de heer Sagasta niet te maken; het ware te wenschen, dat zulks wèl mogelijk bleek in alle Europeesche Staten.

Oostenrijk. — De liberale meerderheid van het Hongaarsche parlement is voornemens, eene groote manifestatie te houden ter eere van den heer Tisza, als een antwoord op de tegen hem gerichte volksbetoogingen.

Onlangs heeft zij op verlangen van den minister eene motie aangenomen, strekkende om het verslag over de onderdrukking der ongeregeldheden te verzenden naar de commissie ter fine van advies.

Rusland. — De Czaar blijkt al zeer weinig met liberalistische theorieën behept te zijn: na het provinciaal bestuur gewijzigd te hebben in den geest van het oude standenstelsel, zal hij in de lente het geheele tarief van invoerrechten doen herzien met de bedoeling om op tal van artikelen de rechten aanmerkelijk te doen verhoogen.

Rumenie.— Hoewel de Rumenen al leven zij te midden van Slavische volken, door oorsprong en taal tot het Romaansche ras behooren, maken zij deel uit van de Grieksche kerk. Hun aard trekt hen nog altijd naar de Latijnsche volken en naar Italië in het bijzonder. Zoo hebben velen met genoegen het toestandkomen gezien van het Italiaansche koninkrijk, in het vertrouwen dat dit in geval van nood hen kon steunen. Deze sympathie is echter aanzienlijk verminderd door de verwoedheid, waarmede Crispi handelt tegen Frankrijk, dat hun ook bijzonder na aan het hart ligt. Wat de tijdelijke macht des Pausen aangaat, de Rumenen, die tot de afgescheiden Grieksche kerk behooren, hebben de vernietiging daarvan met voldoening of minstens met onverschilligheid aanschouwd. Maar de Rumenen van Hongarije, die grootendeels Katholieken van den Griekschen ritus zijn, hebben onder leiding en op het voorbeeld hunner bisschoppen getoond, dat zij dezelfde gevoelens nopens de Romeinsche quaestie zijn toegedaan als de geloovigen van de andere landen. Onder de voorvechters, die zich vooral verdienstelijk maken in de verdediging van de heilige zaak des Pausen, behoort de Eerw. heer Lucaciu, die zijne opleiding aan het Grieksche college te Rome heeft genoten. Deze geestelijke staat in het hoogste aanzien bij zijne rasgenooten, zoowel bij die van Hongarije als van Rumenië, omdat hij zich altijd een warm voorstander heeft betoond hunner nationale zaak en dientengevolge veel verdrukking heeft te lijden gehad. Dit alles maakt, dat zijn woord een ontzaglijken invloed heeft op alle Rumenen, ook op de schismatieken. Vooral met het oog op de laatsten, die, hetgeen in den aard van de zaak ligt, niet inzien, welk een belang eraan gelegen is, dat de Roomsche Paus regeerend vorst zij, heeft hij een warm en klemmend artikel in een veelverspreid blad geschreven, waarin hij zijnen rasgenooten dit duidelijk maakt. De heer Lucaciu betoogt, dat de tegenwoordige toestand van het officieele Italië, voor zooveel hij gevestigd is op het noodlottig verzet tegen den H. Stoel, een Katholiek volk, zooals het Italiaansche, nooit roem en welzijn maar slechts verval en rampspoed kan aanbrengen. De schrijver toont ook aan, dat zulk een toestand slechts kan bestaan door het heerschen van een abnormalen staat van verslapping en verwarring, waartoe Europa gekomen is, sedert de landsregeeringen den godsdienst hebben ter zijde geworpen, om zich aan de geheime genootschappen over te geven. De heer Licaciu doet een warm beroep op de Rumenen, om den rechvaardigheidszin niet te laten vallen voor de sympathie, welke Italië hun moge inboezemen. Te Rome zijn de grondslagen van het recht omvergeworpen ten nadeele van den H. Stoel, en deze rechtsverkrachting is noodlottig voor het Italiaansche volk, dat er de droevige gevolgen van ondervindt zoowel in zijn binnenlanschen toestand als zijn buitenlandsche betrekking, zoowel op staatkundig als op zedelijk en godsdienstig gebied. Bijgevolg, besluit hij, moeten de Rumenen hunne sympathieën voor Italië richten naar het hoogste geluk voor dit land: de verzoening met den H. Stoel door het recht van den Paus te erkennen en de noodige waarborgen voor de uitoefening van zijn apostolisch ambt toe te staan.

NOTICIANAN DI ÇABEL.

—o—

Paris.—E compania francés koe ta negociá den metalnan, a resolvé di nengá toer convenio riba prijsnan di koper. E diputadoenan, koe ta acusá, koe nan ta miembro di liga patriótica, a declará delanti di tribunal, koe política di liga ta legal, di modi koe nan no tin ningun respondi di doená na tribunal, i koe nan no por worde persiguí sinó pa política illegal.

Nan ta bisá koe accionistanan di e compania di metalnan lo pidi tribunal di kibrá e compania, pa evitá koe é bati bankroet.

Den Cámara di Diputadoenan nan a depositá un interpelacion (pidimentoe di splicacion) riba intervencion (misjimentoe) di banki di Francia den situacion di Comptoir d'Escompte.

Berlin. — Princesa Henry di Prusia a haya un jioe homber.

Madrid. — Moret a declará den Senado, koe Spanja lo no permití nunca koe isla di Cuba worde bendé na

---

liz muhé temblá, el a tapa su cara coe su mannan, net manera p'é no mirá morto di su Pierre, toer labá na sanger.... "Ma nó" el a bolbé sigui ta papia. "lo no ta asina, pasobra esai lo ta terribel.... Mi Dios, nó, asina maloe, asina inhumano, asina cruel el no por tá....si acaso mi buskéle i mi roguéle di bolbe doena mi mi jioe, l'é no tin compasion coe mi lágrimanan, l'é no sinti arrepentimentoe di su mal accion?.... Na rodia mi kier pidiéle mi jioe.... i si ainda su corazon lo no kibrá....sí.... si su corazon lo kedá duroe, insensible, ó. anto lo mi ofrecéle placa, masjá placa, p'é hui bai i....ma nó.... Si ta pa placa el a hací esai, anto sigur lo el a scirbí nos cabá, di manda tantoe suma bin ricibí nos jioe manera a jegá di socedé algun tempoe pasá na Den Haag...."

E cordamentoenan aji koe tah pronto koe nan tabata animá é Senjora, mes pronto nan tabata desaniméle, a hací koe el a tardá masjá p'é bai troca su panja i bai kuier, segun el a priminti. Manera nan a conbiní Molenaar a pasá bai buskéle cas di su roeman muhé. Contentoe, koe el por a convencé su esposa di salí, i satisfechoe di un bon negoci koe el a hací e dia aji, el jega na cas di su roeman i el a bati na porta; ma e alegria di su cara a trocá na afliccion, ora e criá koe a habrí porta p'éle a biséle, coe un stem tristoe; "Ai, meneer, mi ta contentoe, koe meneer a jega....ai meneer, mevrouw, meneer....".

Promé koe é criá por a cabá di papia, ya Molenaar a coeri drentá cas, bleek manera morto i loco di su cabez. Un bista noemá koe el a tirá, a hací e comprendé kiko a pasá i, mas morto koe biboe, el a cai na roedia delanti di e sofá, riba cual su esposa ta droemi. El no tabatin nodi di puntrá ta kiko a socedé, po motiboe koe un lensoe toer na sanger bandá di su esposa a biséle basta. El kier a papiá; ma docter koe tabata ají a stop é; cada movimentoe, cada sensacion di mas lihé mes por a trece un resultado tristísimo. Trabao a costá pa nan a separá Molenaar fó di su esposa: ta te ora por fin koe docter a convencéle koe su presencia ta empeorá estado di su esposa i koe el també mester bai sosegá afin di tranquilizá su spiritu un poco, koe el a resolvé di salí. I ora el a lamantá pa bai, Fine, su esposa, jorandoe, tabata hari coe n'éle, como si el a kier recompenséle su amor coe e harimentoe. Ora Molenaar a salí, un di su roeman muhé a hibéle den un kamer. Aji el a contéle, koe ta mei ora pasá, koe Fine a jegá masjá gejaagd i masjá nervioso, el a cai sintá riba un stoel i dal gritoe coeminsá jora. Ora el a calma un poco, el a contá nos, koe na camina ora el tabata bini aki, el a contrá coe Herman, koe el a mirá ta bini djá leeuw; ma pa no topá coe n'éle el a trocá caja i koe Herman també á birá mes caja, bin pasá un banda di djé, coemindéle coe un cara di bolon. Esai a sintiéle masjá, pasobra awor mas koe nunca el ta sigur, koe no ta ningun otro hende, sinó Herman mes koe a hortá su jioe Pierre.

"I kiko a socedé despues"

"Despues koe el a contrá nos, lo ke mi a cabá di bisa bo, a drentéle un tosamentoe masja pisá, i el a coeminsá sacá sanger. Bo mes por comprendé, mi roeman, com nos a spantá. Nos a kedá manera ta *Marcoe* a dal nos...."

"E miserabel, Molenaar a grunjá, e miserabel! Parce koe no tabata basta p'éle di á hortá e tesoro di mas grandi hendenan, koe nunca a ofendéle, ma koe di lo contrario a moestréle toer carinjo toer amistad; nó, e malvadoe, e monster mester bofón ainda di su victimanan! Esai ta infame.... esai ta diabolico. Ma asina sigur koe mi jama Jan Molenaar, lo mi no sosegá, sinó te ora koe e cobarde sin berguensa recibí su hustoe castigoe; i p'esai mi ta listoe pa sacrificá te de laatste cens chiquitoe di mi rikeza." Molenaar a keda un ratoe ketoe; ma di falsedad el tabata comé su lipnan; su wowonan tabata cendé candela i su moketanan tabata cerá, net manera koe ta sperá el tabata spera koe e miserabel, e ladrón di su felicidad domestica lo a presentá su delanti. Ma di golpi su rabia ta friá, su corazon ta bahá.

E ta sigui.

—o—

Estados-Unidos, i koe ta mentira toer nobo koe ta coerí djé bendementoe aji.

Londen. — E *boeki blauw* riba cuestion di Samoa ta doená di comprendé, koe Inglaterra i Estados Unidos no ta obrá di acuerdo.

New-York.—Federico Grant ta nombrá Ministro di Estados Unidos na Viena.

Paris. — Den Cámara di Diputadoenan tin un interpelacion, hací na Gobierno riba crisis (cambio peligroso) di koper, koe ta pidi castigoe pa monopolionan (derechoe pa un hende só trahá ó hací un cos) i di persiguí Rotschildnan, koe ta na cabez di e crisis: Rouvier a respondé koe Rotschildnan no tin ningun culpa i koe Comptoir d'Escompte ta dignoe di atencion di Gobierno: e respondi aji tabata aprobá coe 339 stem contra 312: Cámara a pidi Gobierno di buscá di sabi ta ken ta responsabel di e crisis.

Londen.—Cámara di Comunes a nengá di modificá e convenio di Secretario di Irlanda. Gobierno a participá na Cámara koe el tin idea di poné un cabel den Bermuda coe Halifax.

Poerbamente di torpedonan di Peral a sali bon.

Paris. — Compania di metalnan ta declará bankroet. Moreau ta nombrá pa reglá toer asuntoe. Nan ta bisá koe sindicato di koper lo perde cerca 150 milion.

Berlin. — E *boekí blancoe* riba asuntoe di Samoa ta demustrá, koe Bismarck a desaprobá conducta di Consul aleman.

San Petersburgo. — General Conde Pierre Savaloff a moerí na New-York. Matheus, president di Corie a moerí.

Pesth.—Emperador a doená Tisza carta blancoe pa sofocá e borotonan na Pesth.

Paris. — Boulanger a cai flauw di golpi ora el tabata comé na Hotel Durand i nan a cargéle hibá su cas.

E sociedad di jioenan di Alsacia i Lorena a nengá di doená un comementoe na honor di Antoine, koe tabata diputado di Metz.

Tribunal di Comercio a decidí koe no tin ningun motiboe pa disolvé Comptoir d'Escompte; pasobra koe e dificultadnan koe a presentá, ta resultado di e miedoe, koe morto di Denfert Rochereau a causá.

Berlin.—Conde Herbert von Bismarck ta bai Inglaterra pa bai prepará bisjita di Emperador, i pa regla coe Salisbury política colonial na e luganan, camina e dos nacionnan ta bisinja.

Londen. — Cortenan di Cairo ta bisa coe Emir Pacha a derrotá 6000 derviches (un sorto di pader turco) i el a kohé nan vapornan i nan harmamentoe.

La Haya. — (*Den Haag*). Rei di Hoelanda ta masjá maloe fó djá jera tardi.

La Haya.—(*Den Haag*) 27 Maart. La Reina a toemá tan tem mandoe di Gobierno di Hoelanda.

Paris.—Nan ta spera un crisis nobo, pa motiboe koe Gobierno a trocá su política.

Un comision a manifestá Tirard: Spuller, koe ta di necesidad di neutralizá (hací koe un cos no ta fabor ni di un ni di otro) bankinan di Terranova duranti tempoe di piscamentoe, Tirard a respondé, koe l'é poné esai na conocementoe di e nacionnan, koe tin interes aji den. Gobierno a stop di persiguí Laguerre como miembro di union di patriotanan.

Biarritz. — La reina Victoria a bai San Sebastian, coe un tren especial: nan a prepará p'éle aji gran fiesta i nan a trahá masjá boenita arcoenan di triunfo (eerebogen).

Londen. — Subsecretario di Estado a declará den Cámara di Comunes, koe e nacionnan koe a firmá e convenio riba sucoe, lo toema toer medidanan p'é worde cumplí.

Sultan di Marruecos a doená Inglaterra satisfaccion.

Berlin. — Den e boeki nobo di lei tin un clausula (artikel) contra hendenan, koe atacá orden di sociedad i principalmente religion i propiedad. Corantnan, koe hací nan mas culpabel di e dos delitoenan aji, no por ta publicá mas. Socialistanan koe ta gebant, no por bolbé na Alemania sin un permit particular.

Paris. — Den Cámara di Diputadoenan a worde presentá un proposicion, pidiendo di reorganizá (lamantá atrobé) tesorerianan general. Rouvier ta contra e proposicion, ma toch el a worde aceptá coe 387 stem contra 237.

Segun *Gaulois* Generaal Boulanger ta sufrí di un herida bjeeuw: nan ta curéle coe morfina.

La Haya.—(Den Haag). President di Conseho di Ministro a participá na Gabinete koe Rey a yega na estado koe el no por sigi mandá.

Berlin. — Conde Herbert von Bismarck a yega aki, p'é informá koe bisjita di Emperador lo ta oficial ó privá.

Como nos no por comprendé e telegram, koe a sigui, nos a resolvé di largéle afó. (Red.)

San Sebastian. — Corresponsalnan di Corantnan estranjero ta bisa koe bisjita di la Reina Victoria tin algun obheto político.

Berlin. — Baron Varubuler a moerí ayera.

Imprenta de la Libreria de A. BETHENCOURT É HIJOS, Curazao.